

УДК 7.071(477.87)

Пилипець Іван Васильович

аспірант,

Київський національний університет

культури і мистецтв,

Київ, Україна

ivanpylypec@ukr.net

ЮРІЙ ЮРІЙОВИЧ КОСТЮК (КОСТЬО) (1912–1998): ОСНОВНІ ВІХИ ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТІ

Мета роботи. Дослідження присвячене життєвому і творчому шляху видатного музичного митця Закарпаття та українців Східної Європи Ю. Ю. Костюка (Костьо). **Методологія дослідження** полягає в науковому об'єктивному підході до висвітлення теми з використанням структурно-системного, культурологічного, порівняльного, хронологічного та функціонального методів. **Науковою новизною** є розгляд актуальної проблеми, яка на цей час ще не отримала належного висвітлення у вітчизняній науці. **Висновки.** Доведено, що Ю. Ю. Костюк відіграв важливу роль у різних галузях культури Закарпаття й Лемківщини і зробив вагомий внесок у розвиток музичного мистецтва краю.

Ключові слова: Ю. Ю. Костюк (Костьо), Закарпаття, Пряшівщина, мистецтво, культура, музика.

Пилипец Иван Васильевич, аспирант, Киевский национальный университет культуры и искусств, Киев, Украина

Юрий Юрьевич Костюк (Костьо) (1912–1998): основные вехи жизни и творчества

Цель работы. Исследование посвящено жизненному и творческому пути выдающегося музыкального деятеля Закарпатья и украинцев Восточной Европы Ю. Ю. Костюка (Костьо). **Методология исследования** заключается в объективном научном подходе к освещению темы с использованием структурно-системного, культурологического, хронологического, сравнительного и функционального методов. **Научная новизна** работы состоит в разработке актуальной проблемы, которая в настоящее время еще не получила полноценного исследования в отечественной науке. **Выводы.** Доказано, что Ю. Ю. Костюк сыграл важную роль в различных областях культуры Закарпатья и Лемковщины и внес весомый вклад в развитие музыкального искусства края.

Ключевые слова: Ю. Ю. Костюк (Костьо), Закарпатье, Пряшевщина, искусство, культура, музыка.

Pylypets Ivan a graduate student, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv, Ukraine

Yuriy Yu. Kostyuk (Kostyo) (1912–1998): milestones of life and work

The article is dedicated to life and career of the outstanding music artist Ukrainian Transcarpathia and Eastern Europe Y.Y. Kostyuk (Kosto).

Research methodology is objective scientific approach to coverage of topics using structural and systematic, cultural, comparative, chronological and functional methods.

Scientific novelty lies in the development of the actual problem, which at this time has not yet received adequate coverage in domestic science. **Conclusions.** Proved that Y.Y. Kostiuk played an important role in various fields of culture and Transcarpathia Lemko and made a significant contribution to the development of music edge.

Key words: Y.Y. Kostyuk (Kosto), Transcarpathia, Pryashevshchina, art, culture, music.

Постановка проблеми. Історичне минуле України багате подіями, постатями, науковими і мистецькими досягненнями, що увійшли у світову скарбницю. За роки незалежності нашої держави докладено чимало зусиль для самопізнання нації: оприлюднено цілий ряд раніше замовчуваних фактів української історії, відроджено імена значної кількості яскравих вітчизняних діячів. Зусилля сучасних вчених направлені на розкриття невідомих аспектів і ліквідацію існуючих прогалин у науковому просторі. На відміну від тих часів, коли окраїнним територіям традиційно приділяли менше уваги, нині однаково важливими стають усі регіони країни і специфіка кожного з них збагачує загальне уявлення про нашу Вітчизну. У цьому сенсі дослідження процесу становлення національного професійного музичного мистецтва на Закарпатті та Східній Словаччині, виявлення в ньому ролі ще не зовсім вивченої постаті Юрія Юрійовича Костюка (1912–1998) є науково новим, актуальним і необхідним.

Другим аспектом, що визначає правомірність вибору даної теми, є відзначення ювілейної дати. Висвітлення головних здобутків талановитого диригента, яскравого музичного педагога, музикознавця, плідного збирача музичного фольклору, композитора і скрипаля-ансамбліста Ю. Ю. Костюка обумовлюється вшануванням його пам'яті з нагоди 105-ї річниці від дня народження, що припадає на третє березня 2017 р. Ця подія, без сумніву, не повинна пройти непоміченою для наукового і музичного життя України. І оскільки у всеукраїнських виданнях публікацій, присвячених талановитому закарпатському музикантові, не готувалося, автор даних рядків взяв на себе місію привернути увагу музикознавців до цього справжнього подвижника професійної музичної культури Закарпаття і Східної Словаччини, який відіграв важливу роль у процесі становлення національної музики у найзахіднішому терені України.

Огляд публікацій і досліджень за темою. У сучасній вітчизняній літературі стосовно Ю. Костюка (Костьо) склалася неординарна ситуація. Тривалий час радянська влада свідомо замовчувала здобутки музиканта, а за міграцію із радянського Закарпаття прізвище митця було занесене у т. з. «чорні списки». У 1940–1970-х рр. про нього заборонялося згадувати, а в період сталінізму навіть обірвали його зв'язки з батьками. Склалася парадоксальна ситуація: про Ю. Костюка більше знали за кордоном, аніж на його Батьківщині. В той час, коли ім'я Ю. Ю. Костюка вносили до закордонних енциклопедій, у Польщі, Німеччині, Чехії, Югославії, Словаччині та інших країнах з'являлися публікації про його творчість і наукові досягнення, світ реагував на усі ювілейні дати Ю. Ю. Костюка, починаючи з 50-річчя

від дня народження (60-річчя, 65-річчя, 70-річчя, 75-річчя, 80-річчя, 85-річчя), – офіційні джерела Радянського Союзу не подавали жодних відомостей про нього.

Серед фундаментальних закордонних матеріалів про Ю. Ю. Костюка виділялися монографія В. Любимова [7] та розгорнуті статті О. Любимова [6] й І. Русинки [17]. В Україні позитивні зміни відбулися лише в роки Незалежності. У закарпатській пресі почали друкувати статті самого Ю. Ю. Костюка (Костьо) та його учнів (М. М. Кречка, І. І. Фекети, М. І. Мушинки) зі спогадами про вчителя [5; 12; 15; 18]. Відомості про видатного педагога, музиканта, вченого-музикознавця внесено до Української музичної енциклопедії [10], у краєзнавчі енциклопедії, довідники й календарі [1; 8; 19]. У 2012 р. Україною і Словаччиною урочисто відзначено 100-річчя від дня його народження: в Ужгороді та Пряшеві проведено ювілейні конференції та святкові концерти; у рідному селі ювіляра – Дротинці, що на Закарпатті, встановлено меморіальну дошку.

Однак в цілому, відомості про Ю. Ю. Костюка в Україні є досить лаконічними. Вони обмежуються енциклопедичними й довідниковими статтями та невеликими публікаціями переважно біографічного характеру, поданими у краєзнавчій літературі.

Необхідність популяризувати в Україні ім'я яскравого музиканта спонукає до подання ширшої інформації про митця та розгляду найважливіших аспектів творчої діяльності Ю. Ю. Костюка, несправедливо виключеного радянською владою із загальноукраїнського культурного простору.

Метою даної статті є висвітлення основних етапів життєвого і творчого шляху Ю. Ю. Костюка у світлі нових фактів і сучасного бачення його багатогранної діяльності, а також культурологічний аналіз творчої діяльності митця в контексті епохи та його ролі в національних розбудовчих процесах.

Виклад проблеми. Ю. Ю. Костюка (Костьо) знають під двома прізвищами: вдома (на Закарпатті) – як Костьо, у Східній Словаччині – як Костюка. Зміни у прізвище внесла Друга світова війна.

Виплеканий ідеями національного підйому Закарпаття періоду 1920–1930-х рр., Юрій Костьо обрав шлях професійного музиканта і направив усі свої таланти на розбудову музичної освіти і професійної музики рідного краю.

Однак у період загарбання краю Хортиською Угорщиною, коли національний розвиток було призупинено, він увійшов до плеяди молодих митців, які у складних умовах відвойовували право корінного населення на утвердження місцевої культури, а після переїзду до Чехословаччини сприяв розквіту професійної музики українців Східної Словаччини.

Як музикант-подвижник, Ю. Ю. Костюк виділявся багатогранністю талантів: музичний педагог, диригент (хоровий і симфонічний), етнограф, композитор, музикознавець, виконавець-ансамбліст (скрипаль, альтист, віолончеліст), музичний редактор; людина колосальної працездатності, високої порядності і справжньої самовідданості своїй справі; цілеспрямований, принциповий і талановитий; толерантний і високоінтелігентний. Завдячуючи цим якостям, він встиг у своєму житті зробити дуже багато: зумів реалізуватися, а в деяких сферах музичного мистецтва став фундатором.

Юрій Костюк (Костьо) прожив насичене й довге життя. Його життєвий шлях ніби розділювався на два періоди: закарпатський і чехословацький (пряшівський). Закарпатський період охопив дитинство, юність і початок професійного утвердження на ниві музичного мистецтва, а чехословацький (пряшівський) знаменував розквіт творчості та заслужене визнання. На прикладі його творчості можна аналізувати й робити висновки про умови існування та розвитку музичної культури єдиного етнічного утворення, що перебувала майже в однакових соціально-політичних умовах, на одній історично існуючій території, але розділилася кордонами двох різних держав.

Закарпатський період. Народившись у бідній селянській родині у віддаленому закарпатському с. Сирма (нині с. Дротинці Виноградівського району Закарпатської обл.), Юрій Костьо змалку виявив хист до музики. Він виховувався на народних традиціях, проявляв цілеспрямованість і високу працездатність у здобутті освіти. Спочатку з відзнакою закінчив початкову школу (1918) і без вступних іспитів був зарахований до II класу Севлюшської горожанської школи, а в 1927 р. без репетиторів і підтримки успішно пройшов високий вступний конкурс до Мукачівської учительської семінарії.

У семінарії захопився грою на скрипці та музикуванням у студентському струнно-смичковому оркестрі. Вже на першому курсі Юрій Костьо увійшов до числа кращих студентів-скрипалів закладу, розпочав концертувати, занотовувати народні мелодії, а на старших курсах керував студентським оркестром. Його успіхи відзначали професори Й. Кашпар та Н. Шкірпан, які наполегливо рекомендували продовжити музичну освіту в Празі.

Шлях до мрії вимагав додаткових зусиль. Щоб вступити до Празької консерваторії, необхідно було отримати атестат про закінчення гімназії, оволодіти грою на фортепіано й удосконалити виконавську майстерність на скрипці. На розв'язання цієї низки завдань знадобилося чотири роки (1931–1935). Поєднуючи викладацьку роботу в Росвигові, Кайданові та Старому Давидкові із підготовкою до вступу в консерваторію, Юрій Костьо самотужки вивчив латинь, французьку мову, фізику, математику й успішно склав випускні іспити в Мукачівській гімназії, а для досягнення необхідного музичного рівня приватно займався у Ервіна Горачека (скрипка) та Аліци Палкович (фортепіано).

Рівень його підготовки дозволив вступити відразу на третій курс Празької консерваторії за трьома спеціальностями: музична педагогіка, скрипка і диригування. Паралельно він навчається музикології у Карлів-університеті і засновує у Празі інструментальний дует з Дезидерієм Задором.

Після закінчення консерваторії 26-річний фаховий музикант, яких на Закарпатті було мало, розпочинає творчу діяльність і виявляє бажання піднести професійне мистецтво краю на високий професійний рівень.

У Севлюшській учительській семінарії Ю. Ю. Костьо зарекомендував себе принциповим і кваліфікованим педагогом. Серед навчальних дисциплін, які він викладав, були скрипка (альт, віолончель), теорія музики, диригування студентським хором та започаткованим ним камерним оркестром. Перший рік музично-педагогічної роботи Ю. Ю. Костьо збігся з подіями Карпатської

України. Майже половина його вихованців після вторгнення угорських військ у Карпатську Україну зі зброєю в руках стала на захист рідної землі і загинула. Ю. Ю. Костьо зберіг прізвища загиблих героїв, зробивши позначки в класному журналі і сховавши його на довгі роки в надійне місце. На підставі цих матеріалів нині встановлено пам'ятну стелу.

З окупацією та переведенням семінарії до Ужгорода почалися репресії за спілкування рідною мовою, влада стала нав'язувати усе угорське і заперечувала існування місцевої культури Закарпаття. У цих умовах створилося «Подкарпатское общество наук» (назване «русинською академією»), яке відстоювало освітні та наукові інтереси закарпатців. До нього увійшли Д. Задор, Ю. Костьо та П. Милославський, об'єднавши свої зусилля на захист закарпатсько-української музичної культури. Музична «трійця» однодумців активізувала процес нотування музичного фольклору краю. Ю. Ю. Костьо залучив до цієї праці своїх кращих вихованців. Д. Задор, Ю. Костьо і П. Милославський публікуються на сторінках часописів «Зоря» та «Літературна неділя», у 1943 р. готують до друку спільний музично-етнографічний збірник «Народні пісні подкарпатских русинов» (ч. 1), опублікований у 1944 р. в Ужгороді.

У музичному житті Закарпаття Ю. Ю. Костьо починає відігравати більш помітну роль. Суттєво активізується його концертна діяльність як талановитого скрипаля (в інструментальному дуеті з Д. Задором), як диригента чоловічого хору та кращого камерного оркестру Закарпаття (на базі студентів Ужгородської чоловічої учительської семінарії), як організатора спільних концертних проєктів за участі чоло-

вічого хору і камерного оркестру Ужгородської чоловічої учительської семінарії та жіночого хору Ужгородської жіночої учительської семінарії (кер. Д. Задор). Продовжуючи справу Олекси Приходька на шляху розбудови хорového мистецтва, у 1941–1942 рр. для кращих студентів семінарії організовує і проводить диригентські курси. Яскравими оркестровими та хоровими обробками закарпатських народних пісень заявляє про свій композиторський талант і сприяє піднесенню національної культури краю. Без Ю. Ю. Костьо (його професіоналізму, порядності та відданості культурі рідної землі) утвердження національного музичного мистецтва Закарпаття не відбувалось б так стрімко і впевнено.

І хоча Ю. Ю. Костьо у своїй роботі проявляв максимальну дипломатію – обробки закарпатських народних пісень студентський хор виконував лише після угорських, на репетиціях образний зміст місцевої народної музики розкривав дуже стисло, але в цілому на тлі тогочасного мистецького життя він розгорнув таку активну діяльність (виступи із включенням закарпатських пісенних номерів відбувалися майже щотижня), що на початку 1944 р. угорсько-німецька влада поставилася до цього категорично і відправила його на фронт.

Перехід на бік радянських військ і пізнання жорстокості сталінської системи, що мало не позбавила життя, змусили його після війни переїхати до Праги, але під новим прізвищем – Костюк¹. Його запрошували стати першим директором Ужгородського державного музичного училища, але він відмовився.

¹ У найскрутніший момент після втечі з етапу полонених, яких направляли в табори, його врятувала родина Костюків із Галичини та ще й віддала документи свого молодшого сина Юрія Костюка (ровесника і тезки Юрія Костьо). Цій родині закарпатець був завдячений другим життям і через обставини змушений був перейти на їхнє прізвище.

Чехословацький період. Після трирічного перебування у Празі, де музикант викладав в учительській семінарії (1945–1948), керував хором «Лукес» і завершив навчання в Карловому університеті (1947), Ю. Ю. Костюк переїхав до Пряшева для розбудови музичної культури українців-русинів Східної Словаччини, які хоча адміністративно і належали до сусідньої держави, але етнографічно разом із закарпатцями України утворювали єдиний етнічний ареал. Тут він прожив більшу частину свого життя – рівно 50 років. Приїхавши у розквіті сил, Юрій Костюк (Костьо) заклав основи професійної музики та системи музичного виховання українців Словаччини.

Ним налагоджується державне системне збирання музичного фольклору, з його участю організовуються музично-фольклорні експедиції Пряшівщини [1948, 1952, 1954 та ін. рр.], укладається *перший науковий* музичний збірник українців Східної Словаччини «Українські народні пісні Пряшівського краю» (1958). Цією справою він буде займатися постійно, стане одним із найактивніших збирачів та найплідніших транскрипторів.

Не дивно, що саме його – знавця музичного фольклору пряшівського краю – запросили до організації найперших *професійних* українських хорових колективів Пряшівщини, які стануть музичною візитівкою Східної Словаччини. Юрій Костюк взяв найактивнішу участь у розбудові хорового мистецтва. У 1953 р. у Межилаборцях ним буде створено Український народний ансамбль пісні і танцю (УНА), у 1956 р. у Пряшеві – Піддуклянський український народний ансамбль пісні і танцю (ПУНА) (який за своїм значенням прирівнювався до Закарпатського народного хору), а протягом 1948–1958 рр. – значну кількість фольклорних колективів і самодіяльних хорів.

Робота з хоровими капелами гостро поставила питання національного репертуару, тісно пов'язаного з місцевим музичним фольклором. Це стимулювало Юрія Костюка до написання власних хорових творів: обробок закарпатських народних пісень та оригінальних хорових композицій. Він бере участь у композиторських конкурсах і неодноразово здобуває перші премії. А відтак, у 1950–1970-х рр. входить до числа кращих українських композиторів Пряшівського краю, стає фундатором української національної музичної культури на території Словаччини і паралельно розвиває камерно-інструментальне музикування (камерні оркестри і струнно-смичкові ансамблі).

Період «хрущовської відлиги» став часом осмислення справжніх цінностей та зміни творчих пріоритетів. У 1958–1977-х рр. Юрій Юрійович Костюк найбільшу увагу зосереджує на музично-педагогічній і науковій роботі (хоча не полишає і виконавства). У цей час він працює редактором українських музичних програм на радіо, викладає на Пряшівському факультеті Кошицького університету ім. П. Й. Шафарика, стає авторитетним музикознавцем, фундаментально зосереджуючись на історії музичної культури Закарпаття. Прагнення бути корисним своїй рідній землі і повна відсутність музикознавчих досліджень щодо розвитку закарпатської музичної культури спонукають його взятися за ґрунтовне висвітлення одного з важливих періодів розвитку музичної культури Закарпаття і Пряшівщини – так званого «музичного Ренесансу» 20–30-х рр. ХХ ст. У музикознавстві Східної Словаччини до цієї теми він звернувся першим. Зважаючи на об'ємність дослідження, Юрій Юрійович Костюк (Костьо) розбив його на два етапи: спочатку розглянув розвиток хорової справи, а по-

тім – усі сфери музичного життя. Першим етапом стало написання кандидатської дисертації, яка була завершена і захищена в 1966 р., другим – докторської, публікація якої була зроблена в 1972 р., однак через певні тогочасні обставини не захищена.

Наукова робота забирала багато часу й сил, але це не позначається на педагогічній діяльності. Ним розробляються методики музичного виховання на народній основі, нові навчальні програми, підручники. За високі результати його відзначають званням «Заслужений учитель» (1964). У 1966 р. Ю. Костюк захищає кандидатське дослідження на тему «Хорова культура Закарпаття і Пряшівщини» й отримує звання «Доцент музики»; у 1966–1977 рр. очолює кафедру музичного виховання (єдину музичну кафедру університету), яка готувала музичні кадри для українців Словаччини і вважалася найавторитетнішим музичним закладом у сфері підготовки вчителів музики для українських шкіл.

Після захисту кандидатської дисертації, Ю. Костюк активно працює над докторським дослідженням на тему «Музичний ренесанс Закарпаття в період Чехословацької Республіки 1919–1938 рр.». Дослідження було опубліковане у 1972 р. в Пряшеві, однак сам захист не відбувся через відмову автора увійти до складу членів Комуністичної партії Чехословаччини.

З виходом на пенсію митець не припиняє творчої активності: включається в культурне життя, публікуючи в закарпатській пресі статті з приводу річниць яскравих діячів культури краю, слідкує за важливими концертними подіями і фестивалями українців Словаччини, підтримує мистецьку молодь. Він радо сприйняв утвердження незалежної України, до останнього залишаючись патріотом своєї рідної землі.

Помер Юрій Юрійович Костюк (Костьо) на 87-му році життя у Пряшеві. Усі його матеріали нині зберігаються в Музеї української культури у Свиднику (на території Словаччини), в родинному архіві та у його колишніх учнів.

Висновки. Огляд творчої біографії Ю. Ю. Костюка дозволяє констатувати різновекторність його інтересів і зробити висновок, що велич цього митця у його багатогранності. Саме за цю якість В. Любимов називав Ю. Костюка «музикантом-універсалом», підкреслюючи, що для 1940–1960-х років це явище було закономірним, бо професійних музикантів тоді було дуже мало. Але якщо інші діяли за принципом «усього потроху», то Ю. Костюк – за принципом «усього і більше» [10, с. 31]. І кількість не означала втрати якості. У кожній сфері музичної діяльності Юрій Костюк залишив помітний слід:

- у сфері музичної педагогіки став одним із провідних музикантів-педагогів Закарпаття та українців Східної Словаччини;
- у галузі хорового диригування сприяв піднесенню і розквіту хорового мистецтва, став засновником перших професійних хорових колективів Пряшівщини;
- як інструменталіст утверджував і розвивав скрипкове, ансамблеве та оркестрове виконавство, пропагував кращі надбання світової класики епох бароко, класицизму і романтизму;
- як музикознавець першим узагальнив і на основі багатьох архівних документів фундаментально дослідив особливості музичного життя Закарпаття у 20–30х рр. ХХ ст., написав більше 30-ти музикознавчих статей;

- як записувач народної музики (етнограф) занотував понад чотири тисячі народних пісень і серед сучасників виявився лідером;
- як композитор неодноразово перемагав на композиторських конкурсах, працював у різних музичних жанрах, але перевагу надавав хоровому та інструментальному.

Завдячуючи таланту і невтомній праці, Ю. Костюк став засновником композиторської школи українців-русинів Пряшівського краю, підняв престиж народної музики, утвердив систему виховання на національній основі, заклав фундамент подальших музикознавчих досліджень музичного мистецтва Закарпаття, виховав цілу плеяду учнів і послідовників.

У цілому, Ю. Ю. Костюк (Костьо) відіграв надзвичайно важливу роль у становленні та утвердженні професійного музичного мистецтва на Закарпатті та Лемківщині, що увійшла до Східної Словаччини і окреслила найзахідніші терени українських земель.

Своїм життям і творчістю він довів, що «і в чужому середовищі можна служити рідному народу» [17].

Список використаних джерел

1. Алмашій М. Юрій Юрійович Костюк: 95-річчя від дня народження фольклориста, музикознавця / М. Алмашій // Календар краєзнавчих пам'ятних дат на 2007 рік. – Ужгород, 2006. – С. 117–120.
2. Костюк Ю. З історії та культури лемків / Ю. Костюк // Наше слово. – № 35. – Варшава, 1978. – С. 5.

3. Ковач Ф. Костюк Юрій / Федір Ковач // Краєзнавчий словник русинів-українців Пряшівщини. – Пряшів, 1999. – С. 179–180.

4. Красовський І. Юрій Костюк / І. Красовський // Наше слово. – Варшава. – 1978. – № 35. – С. 6.

5. Кречко М. Хіба таке забувається!? (спогади про Юрія Костюка) / М. Кречко // Любимов В. Ю. Ю. Костюк. – Пряшів, 1982. – С. 93–98.

6. Любимов О. Сторінки з книги життя : до 50-річчя Юрія Костюка / Олександр Любимов // Репертуарний збірник. – Пряшів, 1972. – № 1.

7. Любимов В. Ю. Ю. Костюк / В. Любимов. – Пряшів, 1982. – 120 с.

8. Мадяр-Новак В. До 100-річчя від дня народження Ю. Ю. Костюка (Костьо) / В. Мадяр-Новак // Календар «Просвіти» на 2012 рік. – Ужгород, 2012. – С. 32–37.

9. Мадяр-Новак В. Костюк Юрій Юрійович / В. Мадяр-Новак // Енциклопедія Закарпаття: визначні особи ХХ століття. – Ужгород : Гражда, 2007. – С. 175–176.

10. Мадяр-Новак В. Костюк Юрій Юрійович / В. Мадяр-Новак // Українська музична енциклопедія. – 2011. – Т. 3. – С. 341.

11. Мацинський І. Коли в житті все пройма музика: до 75-річчя Юрія Костюка / І. Мацинський // Народний календар на 1987 рік. – Пряшів, 1986. – С. 71–74.

12. Мушинка М. Із Закарпатської України через Дуклю і Прагу – до Пряшева: до століття з дня народження Юрія Юрійовича Костюка (1912–1998) / М. Мушинка [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://zakarpattya.net.ua/Special/92572-Iz-Zakarpatskoi-Ukrainy-cherez-Dukliu-i-Prahu-%E2%80%93do-Priasheva>. – Назва з екрану.

13. Мушинка М. Музика – його стихія. Розмова з музичним педагогом Ю. Ю. Костюком / М. Мушинка // Нова думка. – Вуковар (Югославія), 1984. – №40. – С. 27–30.

14. Мушинка М. Маестро Юрій Костюк: «І в чужому середовищу можна служити рідному народу» / М. Мушинка // Карпатський край. – Ужгород, 1992. – № 31–32. – С. 21–22.

15. Мушинка М. Музичний педагог з шістьма державними екзаменами / М. Мушинка // Християнський голос. – Мюнхен, 1992. – № 12. – С. 4.

16. Мушинка М. Ні одного дня без музики: до 85-ліття з дня народження Юрія Костюка / М. Мушинка // Карпатський край. – Ужгород, 2007. – С. 95–101.

17. Русинка І. Юрій Юрійович Костюк та його 65-річчя / І. Русинка // Науковий збірник Музею української культури у Свиднику. – Пряшів, 1982. – Т.9. Кн.1. – С. 493–557.

18. Фекета І. Лицар вітцівської пісні / І. Фекета // Карпатський край. – № 11. – Ужгород, 1992. – С. 5.

19. Хланта І. Юрій Костюк / І. Хланта // Літературне Закарпаття у ХХ ст. – Ужгород, 1995. – С. 316–317.

20. Kostuk Juraj, PhD., docent – hudobný pedagóg // Encyklopédia Slovenska. – Zv.III. – Bratislava, 1979. – S. 175.

Referenses

1. Almashiy, M. (2006). Yuriy Yuriyovych Kostyuk: 95th anniversary of the birth folklorist, musicologist. *Kalendar Kraieznavchykh Pamiatnykh Dat na 2007 rik* [Calendar lore anniversaries in 2007], pp.117–120.
2. Kostyuk, Y. (1978). History and culture Lemkoю. *Nashe Slovo*, [Our word], no. 35, p.5.
3. Kovacs, F. (1999). Yuriy Kostyuk. *Kraieznavchyi Slovnyk Rusyniv-Ukraintsiv Priashivshchyny* [History Ruthenian-Ukrainian dictionary Presov Region], pp.179–180.
4. Krasovskyi, I. (1978). Yuriy Kostyuk. *Nashe Slovo* [Our word], no. 35, p. 6.
5. Krechko, M. (1982). Have a forgotten !? (Memories of Yuriy Kostyuk). *Liubymov V. Yu. Yu. Kostiuk* [V. Lyubimov Yury Kostyuk], pp.93–98.
6. Liubymov, O. (1972). Pages from the book of life: the 50th anniversary of Yuri Kostyuk. *Repertuarnyi Zbirnyk* [Repertory collection], no. 1.
7. Liubymov, V. (1982). *Yury Kostyuk*. Presov.
8. Madiar-Novak, V. (2012). The 100-th anniversary of the birth of Y.Y. Kostyuk (Kosto). *Kalendar «Prosvity» na 2012 rik* [Calendar «Enlightenment» in 2012], pp.32–37.
9. Madiar-Novak, V. (2007). Kostyuk Yuriy Yuriyovych. *Entsyklopediia Zakarpattia: Vyznachni Osoby XX Stolittia*, [Encyclopedia of Transcarpathia: outstanding people of the twentieth century], pp. 175–176.

10. Madiar-Novak, V. (2011). Kostyuk Yuriy Yuriyovych. *Ukrainska Muzychna Entsyklopediia* [Ukrainian music encyclopedia], vol.3, p.341.

11. Matsynskyi, I. (1986). When everything in life armhole music: the 75th anniversary of Yuri Kostyuk. *Narodnyi Kalendar na 1987 rik* [People's calendar for 1986], pp. 71–74.

12. Mushynka, M. (2017). *With the Transcarpathian Ukraine through and Dukla Prague – Presov to: the centenary of the birth of Yuriy Kostyuk (1912–1998)*. Available at: <<http://zakarpattia.net.ua/Special/92572-Iz-Zakarpatskoi-Ukrainy-cherez-Dukliu-i-Prahu-%E2%80%93-do-Priasheva>> [Accessed 29 April 2017].

13. Mushynka, M. (1984). Music – his element. Talking with a music teacher Y. Kostyuk. *Yugoslaviya: Nova Dumka*, no.40, pp.27–30.

14. Mushynka, M. (1992). Maestro Yuri Kostyuk. And in a strange environment can serve native people. *Karpatskyi Krai* [The Carpathian Territory], no.31–32, pp.21–22.

15. Mushynka, M. (1992). Music teacher with six state exam. *Khrystyianskyi Holos* [Christian voice], no.12, Munich, p.4.

16. Mushynka, M. (2007). Not a single day without music: the 85th anniversary of the birth of Yuriy Kostiuk. *Karpatskyi Krai* [The Carpathian Territory], pp. 95–101.

17. Rusynka, I. (1982). Yuriy Yuriyovych Kostyuk and his 65 th anniversary. *Naukovyi Zbirnyk Muzeiu Ukrainskoi Kultury v Svydnyku*, [Scientific collection of the Museum of Ukrainian Culture in Svidnik], vol. 9, pp. 493–557.

18. Feketa, I. (1992). Knight songs vittsivskoyi. *Karpatskyi Krai* [*The Carpathian Territory*], no. 11, p.5.

19. Khlanta, I. (1995). Yuriy Kostyuk. *Literary Zakarpattya XX Stolittia Literary* [*Transcarpathia in the twentieth century*], p. 316–317.

20. Kostuk Juraj, PhDr., docent – hudobný pedagog (1979). *Encyklopédia Slovenska.*, vol. 3, p.175.

© Пилипець І. В., 2017